

Лидија С. Тасић

НИШТАЕВО

Гледаш у ноћ.
Тама је пуста.
Улица је без људи и жагора.
Светиљке утихнуле.
На прозорима застори.
Гледаш,
Вукући своја стопала у потрази за пијанцем
По кафанама
Уморним од свадбених пирова.
Из гаравих сокака назире се језиве немани.
Корак, трк, јуриш.
Журиш ка вили Моргани
У танталовској потрази за пијанцем,
У потрази за бекством из Мачјег града.
„Ништа, ево”, одговараш сенци у пролазу.
Ништаево је мирно село, размишљаш.
Ту, близу Мачјег града,
Ту увек спокојно заспиш малаксао,
Малаксао попут детета које је цео дан исцрпно пли-
вало у неком базену.
„Ајде да се такмичимо ко ће више дужина исплива-
ти”, каже дечак .
„Али постоји само једна дужина”, рече други и оде.
Гледаш у ноћ.
Тама је пуста.
Улица је без људи и жагора.
Немани реже из гаравих сокака.
И ти журиш право, право ка поново,
Не чувши никад за Галилеја
У свом Ништаеву близу Мачјег града.
Жмуриш у дан.

Драгана Милић, Филозофски факултет